

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-38(3)/17/JK

Warszawa, 10 kwietnia 2017 r.

DECYZJA DIH-1/28/2017

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059, z późn. zm.) oraz art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604, z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Tesco (Polska) Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie od decyzji Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy nr BŻ-11/2017 z dnia 6 lutego 2017 r. (nr akt: BŻ.8361.172.2016), na mocy której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 2.271 zł (słownie: dwa tysiące dwieście siedemdziesiąt jeden złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu trzech partii artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej o wartości 2.271 zł,

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 5-7 października 2016 r. przez inspektorów reprezentujących Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy, zwanego dalej również „*Kujawsko-Pomorskim WIIH*”, w hipermarkecie Tesco, mieszczącym się przy ul. Toruńskiej 101 w Bydgoszczy, należącym do przedsiębiorcy Tesco (Polska) Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, zwanego dalej również „*stroną*”, sprawdzono m.in. prawidłowość oznakowania mrożonych produktów rybołówstwa i akwakultury, oferowanych do sprzedaży bez opakowań. W wyniku powyższego stwierdzono, że w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego ani w innym miejscu, w sposób bezpośrednio dostępny konsumentowi, w przypadku produktów o łącznej wartości 2.271 zł (po zaokrągleniu do pełnych złotych), o nazwach:

- mintaj filety 35% glazury,
- krewetka 31-40 obrana 20% gla,

nie podano nazwy systematycznej gatunku, metody produkcji, obszaru połowu lub produkcji, nazwy albo imienia i nazwiska producenta oraz wykazu składników, co naruszało wymagania odpowiednio art. 35 ust. 1 lit. a i c, art. 37 i art. 38 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1379/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr

1184/2006 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 (Dz. U. UE L 354 z 28.12.2013, s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 1379/2013*”, oraz § 19 ust. 1 pkt 2 i 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania*”;

– panga filety b/s 20% glaz

nie podano wykazu składników oraz podano niewłaściwą nazwę producenta, co naruszało wymagania § 19 ust. 1 pkt 2 i 3 rozporządzenia w sprawie znakowania oraz art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 1169/2011*”.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 7 października 2016 r. (nr akt kontroli: BŻ.8361.172.2016).

Mając na uwadze stwierdzone nieprawidłowości, Kujawsko-Pomorski WIIH, pismem z 11 stycznia 2017 r. zawiadomił przedsiębiorcę Tesco (Polska) Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*”, z tytułu wprowadzenia do obrotu trzech partii ww. artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej oraz o przysługującym stronie prawie do wypowiedzenia się co do zebranych w sprawie materiałów i dowodów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr BŻ-11/2017 z dnia 6 lutego 2017 r. (nr akt: BŻ.8361.172.2016), Kujawsko-Pomorski WIIH, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, wymierzył przedsiębiorcy Tesco (Polska) Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie karę pieniężną w wysokości 2.271 zł (słownie: dwa tysiące dwieście siedemdziesiąt jeden złotych) za wprowadzenie do obrotu trzech partii ww. artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej.

Pismem z 21 lutego 2017 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwanego dalej również „*Prezesem UOKiK*” – odwołanie od ww. decyzji. Strona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji w zakresie wysokości nałożonej kary pieniężnej, argumentując to brakiem celowego działania w powstaniu nieprawidłowości, natychmiastowym ich usunięciem oraz pełną współpracą z organem Inspekcji Handlowej, co z kolei, w jej opinii, powinno skutkować przyjęciem niskiego stopnia szkodliwości mającego wpływ na wysokość kary.

Pismem z 14 marca 2017 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Tesco (Polska) Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

W myśl art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Rozporządzenie 1169/2011, w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Przepis art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011 stanowi, że informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r., s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Rozporządzenie w sprawie znakowania, w § 19 ust. 1 pkt 2 oraz 3 stanowi, że w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniach sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich

pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się nazwę albo imię i nazwisko producenta, wykaz składników – zgodnie z art. 18–20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia.

Zgodnie z § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, informacje, o których mowa w ust. 1, podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

Produkty rybołówstwa i akwakultury, podlegające obrotowi w Unii, niezależnie od ich pochodzenia lub metody obrotu nimi, mogą być oferowane do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładowi żywienia zbiorowego jedynie wtedy, gdy odpowiednie oznaczenie lub etykietowanie zawiera handlowe oznaczenie gatunku i jego nazwę systematyczną; obszar, na którym produkt został złowiony lub wyhodowany, oraz kategorię narzędzia połowowego używanego do połowów, o czym stanowi art. 35 ust. 1 lit. a oraz c rozporządzenia 1379/2013.

W myśl art. 35 ust. 2 ww. rozporządzenia, w odniesieniu do nieopakowanych produktów rybołówstwa i akwakultury obowiązkowe informacje wymienione w ust. 1 mogą być dostarczane w przypadku sprzedaży detalicznej za pomocą informacji handlowych, takich jak tablice ogłoszeniowe czy plakaty.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 tej ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych, wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W przedmiotowej sprawie strona wprowadziła do obrotu ww. trzy partie artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej, oferowanych do sprzedaży luzem, których oznakowanie w miejscu sprzedaży nie zawierało wszystkich wymaganych na podstawie przepisów informacji. Biorąc powyższe pod uwagę, Kujawsko-Pomorski WIIH prawidłowo uznał, że stanowiło to podstawę do wymierzenia stronie kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej.

Odwołując się od wydanej przez Kujawsko-Pomorskiego WIIH decyzji strona nie kwestionuje ustaleń kontroli, nie zgadza się jednak z wysokością wymierzonej jej kary. W uzasadnieniu strona podniosła, że stwierdzone nieprawidłowości były wynikiem niedopatrzenia i zostały niezwłocznie usunięte. Pouczono również pracowników o konieczności sprawdzania prawidłowości informacji dostępnych dla konsumentów. Zdaniem strony, powyższe okoliczności a także skala uchybień i współpraca z organem, przemawiają

za przyjęciem niskiego stopnia szkodliwości czynu, co w konsekwencji powinno mieć wpływ na wysokość wymierzonej kary.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK informuje, że nie podziela stanowiska strony w tej kwestii. Prezes UOKiK wskazuje przede wszystkim, że kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające, co wprost wynika z art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002. Nakładana na podstawie art. 40a ustawy o jakości handlowej kara jest środkiem sankcjonującym naruszenie prawa, natomiast celem regulacji jest ogólnie pojęty interes konsumentów, w szczególności zapewnienie, iż będą oni mogli nabywać towary o odpowiedniej jakości handlowej.

Kara określona w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej może wynosić od 500 zł do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej – w tym przypadku jest to kwota 2.271 zł, stanowiąca jednokrotną wartość produktów wprowadzonych do obrotu z naruszeniem obowiązującego prawa zakresie jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych. Należy podkreślić, że w niniejszej sprawie stronie wymierzono karę w wysokości 2.271 zł, co stanowiło 20% możliwej do nałożenia w przedmiotowym stanie faktycznym, która wyniosłaby 11.355 zł (5 x 2.271 zł).

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Prezesa UOKiK, wysokość kary została w przedmiotowej sprawie ustalona zgodnie z kryteriami wskazanymi w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, w myśl których organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości wymierzonej kary pieniężnej biorą pod uwagę stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

Miarkując stopień szkodliwości czynu, Kujawsko-Pomorski WIIH zasadnie stwierdził, że w sprawie zostało naruszone jedno z podstawowych praw konsumentów, tj. prawo do informacji. Oznakowanie niezawierające wszystkich wymaganych prawem informacji, w nieodpowiedniej formie czy niepełne narusza interesy konsumentów. Brak informacji lub nierzetelne informacje o produktach uniemożliwiają bowiem konsumentom dokonanie świadomego wyboru, opartego na pełnej wiedzy o towarze, gdyż główną funkcją oznakowania jest przekazywanie informacji o produkcie. Konsument, wybierając dany środek spożywczy kieruje się przede wszystkim informacjami zawartymi w oznakowaniu, a należy podkreślić, że w przypadku wszystkich trzech partii produktów nie posiadał wiedzy na temat podstawowych obowiązkowych informacji o nich – wykazie składników. W tym miejscu wskazać należy na treść art. 8 ust. 2 i 5 rozporządzenia 1169/2011, które stanowią, iż podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych oraz, że podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów

prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się że wymogi te są spełnione. Mając na uwadze powyższe, Prezes UOKiK wskazuje, że to podmioty działające na rynku spożywczym decydują o organizacji pracy w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą i za to odpowiadają oraz że organizacja ta nie może odbywać się ze szkodą dla konsumenta i w żadnym wypadku nie może stanowić okoliczności łagodzącej, stąd też nie mogą zasługiwać na uwzględnienie argumenty strony podniesione w odwołaniu.

Mając na uwadze zakres naruszenia organ pierwszej instancji właściwie uznał, iż oferowanie produktów niewłaściwej jakości handlowej narusza wymagania w zakresie oznakowania artykułów rolno-spożywczych istotne z punktu widzenia właściwości produktów. Ponadto podkreślić należy, że informacja o produkcie stanowi jeden z elementów jakości handlowej, wobec czego brak wymaganych informacji naruszał interesy konsumentów. Naruszone zostały krajowe i unijne przepisy w zakresie podawania konsumentom informacji na temat żywności.

Uwzględniając przesłankę dotychczasowej działalności przedsiębiorcy na rynku spożywczym, organ pierwszej instancji wziął po uwagę, że wobec kontrolowanego prowadzone były już prowadzone postępowania z tytułu naruszenia wymagań prawa żywnościowego.

Wielkość obrotów i przychodu ustalono na podstawie przekazanych przez stronę informacji w tym zakresie – deklaracji CIT-8.

Wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych, które zakwestionowano z punktu widzenia niewłaściwej jakości handlowej wynosiła łącznie 2.271 zł. W ocenie Prezesa UOKiK, jest to wartość, która uzasadniała wymierzenie stronie kary pieniężnej w wysokości wskazanej w decyzji organu pierwszej instancji.

Podsumowując, w opinii Prezesa UOKiK, Kujawsko-Pomorski WIIH, wydając zaskarżoną decyzję działał w sposób wszechstronny i uwzględniający interes strony oraz rozważył wszelkie okoliczności sprawy, jak również wyczerpująco uzasadnił wymierzenie stronie kary w podanej wysokości, a przy ustalaniu jej wysokości dokonał prawidłowej oceny poszczególnych przesłanek wymienionych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej.

Wobec powyższego, z uwagi na nieprzestrzeganie przepisów regulujących jakość handlową artykułów rolno-spożywczych skutkujące naruszeniem interesów konsumentów, Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za zmianą wysokości kary pieniężnej wymierzonej stronie na mocy decyzji Kujawsko-Pomorskiego WIIH. Wymierzona kara nie wykracza bowiem poza maksymalną ustawową granicę i w opinii Prezesa UOKiK jest stosunkowo niska – stanowi jednokrotność wartości korzyści majątkowej – gdyż zostały wzięte pod uwagę natychmiastowe usunięcie przez stronę stwierdzonych nieprawidłowości oraz współpraca z organem. Prezes UOKiK uznał zatem, że wymierzona przez organ

pierwszej instancji kara pieniężna, zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002 spełni rolę kary skutecznej, proporcjonalnej i odstraszającej.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie art. 52 § 1, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2016 r. poz. 718, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę można wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nieuiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.).

Otrzymują:

1. Agnieszka Pyrek
pełnomocnik
Tesco (Polska) Sp. z o.o.
ul. Kapelanka 56
30-347 Kraków
2. Kujawsko-Pomorski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy
3. a/a

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski